

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D. v právní věci

žalobkyně: **BOVIMEISTER-CZ s. r. o., IČO 24209317**
sídlem V Zářezu 902/4, 158 00 Praha 5 - Jinonice
v zastoupení Mgr. František Málek, advokát
sídlem 17. listopadu 238, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **Ústřední veterinární správa Státní veterinární správy, IČ 00018562**
sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2025, č. j. SVS/2025/108610,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně (dále v textu i jako „žalobce“) se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo v části změněno a ve zbylé části potvrzeno rozhodnutí Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro Pardubický kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“), č.j. SVS/2025/050903, ze dne 30. 4. 2025, jímž bylo rozhodnuto o tom, že se žalobkyně se dopustila přestupku podle ust.

§ 72 odst. 1 písm. s) zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči, ve znění pozdějších předpisů, a to tím, že 26. 6. 2024 zorganizovala prostřednictvím dopravce BIKIĆ TRANSPORT d. o. o. za příjezdu, se sídlem Imotska 24, Split, Chorvatská republika (dále jen „převážec“ či „dopravce“) za využití dopravních prostředků reg. značky ST 7270 U a ST 7809 AF (nákladní vozidlo s přívěsem) přepravu několika kusů hospodářských zvířat, když měla jejich přeprava trvat přes 8 hodin (dlouhodobá přeprava), přičemž v inkriminovaný den došlo při přepravě k dopravní nehodě v obci Býš, a dále byla přeprava uskutečňována v odpoledních hodinách, kdy teplota vzduchu přesahovala 30 °C a na nákladní ploše dopravního prostředku nebyl funkční napájecí systém (dále jen „první přestupek“). Dále se žalobkyně měla dopustit přestupku podle ust. § 72 odst. 1 písm. g) veterinárního zákona tím, že dne 27. 6. 2024 dodala na jatky reg. č. CZ 14593, provozované společností MASOEKO, s. r. o., IČO 25068814, jalovici s IČ CZ000476020952, která byla téhož dne v čase 15:00 hodin v hospodářství reg. č. CZ 52000928 nuceně poražena mimo prostor jatek z důvodu poranění levé zadní končetiny, aniž by byla na jatky doprovázena dokumentem Informace o potravinovém řetězci (dále jen „druhý přestupek“). Prvního přestupku se dopustila v souvislosti s porušením čl. 3 věty první a písm. a) a h) a čl. 5 odst. 3 písm. a) nařízení (ES) č. 1/2005 ze dne 22. 12. 2004 o ochraně zvířat během přepravy a souvisejících činností (dále jen „nařízení č. 1/2005“). Posouzení druhého přestupku však bylo vyhodnoceno jako nedostatečné, proto bylo žalovaným jako odvolacím orgánem zrušeno a věc byla v této části vrácena správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení. Za potvrzený (první) přestupek byla žalobkyni uložena správním orgánem I. stupně úhrnná pokuta ve výši 50.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 2.500 Kč, která byla žalovaným snížena na výši 25.000 Kč, spolu s náklady řízení 2.500 Kč.

2. Žalobkyně považuje předmětná správní rozhodnutí za nezákonná a nepřezkoumatelná, což dále rozvádí v několika explicitně vymezených žalobních bodech, přičemž napadá výroky II. a III. žalovaného (druhoinstančního) rozhodnutí, tj. že se neohrazuje proti zrušení výroku I. bodu 2 prvoinstančního rozhodnutí, týkajícího se druhého přestupku.
3. V rámci prvního žalobního bodu stojí námitka podstatných procesních vad a nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí. Žalovaný rozporuje zákonnost zahájené veterinární kontroly, jakož i nesprávnou identifikaci odpovědné osoby za přestupek. V rámci prvního žalobního bodu žalobkyně brojí proti postupu správních orgánů, kterým nebylo přihlédnuto k e-mailovému podání žalobce bez zaručeného elektronického podpisu. V mezích druhého žalobního bodu jest vytýkáno nedostatečné a závadné zjištění skutkového stavu věci a na to navazující nesprávné právní posouzení, přičemž se žalobkyně především opírá o (ne)pochopení či výklad legální definice pojmu „organizátor přepravy“. Žalobkyně tak požaduje, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že setrvává na svém právním názoru vysloveném v žalovaném rozhodnutí, na které se plně odkázal, když jej považuje za zákonné i správné. *In concreto* se žalovaný vyjádřil tak, že ze spisových podkladů je zcela jasné, že organizátorem přepravy zvířat byla žalobkyně. Z hlediska dílčích námitek vyjádřil přesvědčení, že je třeba mnohé aspekty hodnotit ve funkčních souvislostích, a nikoliv jen v rovině formální. K žalobnímu bodu týkajícímu se nedostatečného zjištění skutkového stavu věci, zejména neprokázání spáchání přestupku žalobkyní, pak žalovaný uvedl, že se plně odkazuje na žalované rozhodnutí, ve kterém už došlo k jeho řádnému vypořádání, tj. hodnotí jej jako nedůvodný. Žalovaný implicitně poukazuje na spojitost prvního a druhého žalobního bodu, kdy měla žalobkyně jako organizátor přepravy nevhodně zorganizovat přepravu zvířat, a to

jednak v časových i jiných defaultních souvislostech. Žalovaný setrval na svém závěru, že žalobkyně nebyla nikterak krácena na svých právech, když žalované rozhodnutí mělo být vydáno v souladu s právními předpisy. Podle žalovaného byl skutkový stav zjištěn přesně a nepochybně, jakož i uložený správní trest (pokuta) byl uložen zcela oprávněně. Z tohoto důvodu žalovaný navrhnul, aby soud žalobu zamítl pro nedůvodnost.

5. Na prvním místě musí soud poukázat na to, že sama okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nepředstavuje bez dalšího porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
6. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Ostatně jak konstatoval Ústavní soud v nálezu ze dne 10. 11. 2020, sp.zn. III.ÚS 1889/20, *„úkol obecného soudu, který vypořádává jednotlivé stížnostní námitky, není na každou z nich reagovat tím způsobem, že zopakuje argumentaci učiněnou jinými orgány veřejné moci v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, případně ji převypráví „vlastními slovy“. Pokud uplatněné stížnostní námitky nepřesahují rozsah námitek, které tyto orgány ve svých rozhodnutích dostatečně přesvědčivě a logicky vyřešily již dříve a soud vykonávající přezkum se s jejich hodnocením plně ztotožňuje, nedává rozumný smysl, aby již učiněné závěry znovu opakoval.“* Za předpokladu, že se soud ztotožní s dílčí argumentací účastníka řízení, tak může na takovou skutečnost příhodně odkázat.
7. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobitelné změnit výrok

rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

8. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...*přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.*“
9. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (*sufficient review*). Je třeba též přihlédnout ke specifičnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci, něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (*expediency*), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:

(i) pravomoci příslušného soudního orgánu,

(ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,

(iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,

(iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a

(v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.

10. Na tomto místě považuje krajský soud za vhodné podotknout, že správní orgány jako orgány moci výkonné mají za úkol vykonávat právo, kdežto soudní moci přísluší právo nalézat. Tato skutečnost je aplikačně zásadní, protože mnoho zákonných norem může být užíváno, avšak kauzálně nevhodným způsobem. Soudní moc slouží mj. k hledání správního účelu a významu práva, resp. zákonných norem, čímž právo kauzálně precizuje (nalézá).
11. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
12. Mezi účastníky není sporné a ze správního spisu vyplývají následující rozhodné skutečnosti. V inkriminovaný den byla v uvedeném místě zjištěna dopravní nehoda nákladního vozidla chorvatského původu, které převáželo několik kusů hospodářských zvířat. V průběhu odklizení dopravní nehody se na místo dostavili veterinární lékaři KVS (Krajské veterinární správy), kteří zjistili několik porušených povinností vztahujících se k přepravě zvířat a jejich dobrých životních podmínek. Tuto skutečnost žalobkyně nikterak nenapadá, když ji spíše potvrzuje s odkazem na to, že odpovědnost za takové porušení povinností neměla nést ona, ale jiný subjekt, proto ji je třeba považovat za nespornou. Ve zbylých aspektech se názory žalobkyně a žalovaného rozcházejí, což se promítá v namítaných procesních vadách ze strany žalobkyně spatřovaných v nezákonnosti zahájení kontroly (vůči nesprávné osobě) a ignorování doložených důkazů (e-mail bez elektronického podpisu). Nejzásadnějším žalobním bodem zůstává nesprávné právní posouzení týkající se výkladu a naplnění pojmu organizátora přepravy, ke kterému má absentovat skutkový základ.
13. Krajský soud přezkoumal procesní stránku uskutečněného přestupkového řízení, a to v mezích žalobních bodů, protože v opačném případě by překračoval rámec svého oprávnění, když dospěl k následujícím závěrům. Obecně nutno konstatovat, že provedené správní řízení o daném přestupku bylo uskutečněno zákonně a je plně přezkoumatelné, když má mj. oporu ve správním spisu. Otázka přezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí bude rozvedena dále v odůvodnění.
14. Na prvním místě stojí námitka toho, že předmětná kontrola nebyla vůči žalobkyni zákonně zahájena, a to ze dvou důvodů. Jednak neměla být žalobkyně v pozici organizátora přepravy, načež navazuje argument toho, že předmětná kontrola nemohla být legitimně zahájena vůči povinné osobě pana D. L. jako zástupci žalobkyně. Žalobkyně argumentuje

tím, že jmenovaná osoba měla být pouze v pozici tlumočníka pro řidiče J. B., ale nemělo se jednat o zástupce žalobkyně. Zahájení kontroly je možné *ex lege* třemi způsoby podle ust. § 5 odst. 2 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů. Kontrola jako proces *ex offio* slouží k zjištění toho, jak kontrolovaná osoba plní svoje povinnosti, které jí plynou z právních předpisů. Kontrola se tak zahajuje prvním kontrolním úkonem, kterým může být a) předložení pověření ke kontrole povinné osobě přítomné na místě kontroly, b) doručením oznámení o zahájení kontroly, c) úkonem bezprostředně předcházejícímu zahájení kontroly. Pojem **povinné osoby je přitom jen legislativní zkratkou** vycházející z kontrolního řádu. Nebývá nahodilostí, že povinná osoba je rozdílná od kontrolované osoby, ale i od zástupce oprávněného jednat za kontrolovanou osobu, ale přitom v nějakém určitém vztahu ke kontrolované osobě. Za povinnou osobu tak může být považován i dodavatel, odběratel nebo zákazník kontrolované osoby (srov. JEMELKA, L., VETEŠNÍK, P., LIBOŠVÁR, O. *Zákon o kontrole*. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 66-81). V této souvislosti má krajský soud za ověřené, že **předmětná kontrola byla zahájena v souladu se zákonem**. Kontrola byla zahájena předložením průkazů úředních veterinárních lékařů KVS, což je způsob zákonem předvídaný nejen po formální stránce, ale i té materiální, neboť je tím respektován smysl a účel kontroly (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 10. 2016, č. j. 3 As 205/2015-29). Žalovaný správně vyhodnotil pana D. L. jako povinnou osobu, což je blíže rozvedenou na str. 11 žalovaného rozhodnutí, když žalobkyni v místě dopravní nehody poskytoval svoje služby. Navíc, jak žalovaný uvedl, tak „...*následkem uvedení osoby D. L. mohlo dojít k chybnému doručování protokolu o kontrole, když ten byl řádně doručen do datové schránky odvolatele a obsahoval také náležité poučení o možnosti vznést námitky, čehož však odvolatel nevyužil.*“ Všechny vzpomenuté okolnosti vyplývají z předloženého správního spisu, čímž jsou pro krajský soud náležitě přesvědčivé. Ve východiscích právní doktríny i praxe je nezbytné přijmout závěr, že za povinnou osobu může být považován i třeba tlumočník, jak označuje strana žalobkyně. Vedle toho je třeba vyzdvihnout, že proti kontrolním zjištěním nebyla ze strany žalobkyně uplatněna jediná námitka, což je v kolizi se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt*.

15. Ve vztahu k neakceptaci obsahu elektronických podání žalobkyně učiněných prostřednictvím veřejné datové sítě bez zaručeného podpisu, který by sloužil k jednoznačné identifikaci původce, žalobkyně namítá nepřipustný formalismus správních orgánů (cit. „...*v řízení o přestupku myšlenka o přípustnosti formálního nepřiblížení v příkrém rozporu se zákonem.*“). Podle ust. § 37 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, je podání možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě. Za podmínky, že takové podání bude do 5 dnů potvrzeno, případně doplněno způsobem uvedeným ve větě první. Žalobkyně v žalobě sama doznává, že učinila taková elektronická podání bez zaručeného podpisu prostřednictvím e-mailové komunikace svého zástupce z adresy XXXX@seznam.cz, když se jen snaží obhájit svoje pochybení nad procesními následky. Veškerá komunikace ze strany správních orgánů probíhala v souladu se zákonem prostřednictvím datových zpráv do datových schránek, proto nic nebránilo zástupci žalobkyně, aby činil podání rovněž v souladu se zákonem. Následné pochybení žalobkyně nemůže být kladeno k tíži správních orgánů a kvalitě uskutečněného řízení, neboť žalobkyně nesmí zapomínat na zásadu *ignorantia iuris non excusat*. Jak správně odkazuje i žalovaná (str. 7 rozhodnutí správního orgánu I. stupně) na rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2009, č. j. 9 As 90/2008-70, jehož právní věta zní: „*Podání učiněné prostřednictvím veřejné datové sítě - internetu - bez zaručeného elektronického podpisu podle § 37 odst. 4 správního*

řádu z roku 2004 je úkonem způsobilým vyvolat právní účinky jen za podmínky jeho následného doplnění (do 5 dnů) některou z kvalifikovaných forem podání, tj. písemně, ústně do protokolu nebo elektronicky se zaručeným elektronickým podpisem, aniž by přitom bylo nutné k takovému doplnění podatele vyzývat.“ Na základě pozitivní právní úpravy i relevantní judikatury tak správní orgány nebyly povinny žalobkyni vyzývat k odstranění nedostatku a vady podání. Vedle vzpomenutého rozsudku je možné dohledat i další konzistentní judikaturní praxi (srov. rozsudek KS v Ústí nad Labem ze dne 31. 1. 2018, č. j. 78 Ad 22/2014-25, ale i novější rozsudek NSS ze dne 30. 7. 2025, č. j. 3 As 59/2025-23). Jak uvádí i právní doktrína, tak podání realizované veřejnou datovou sítí bez zaručeného podpisu (typ. e-mailem) je způsobilé vyvolat u správního orgánu předvídané právní účinky pouze tehdy, je-li v souladu se zákonem do 5 dnů potvrzeno či doplněno a pokud tomu není, tak se nejedná o zákonné podání, proto k němu správní orgán nepřihlédne, čímž ani není povinen vyzývat k doplnění, potvrzení nebo opravám (viz. KOPECKÝ, M. a kol. *Správní řád. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2022, s. 191-197). Z tohoto důvodu se krajskému soudu nejeví argumentace žalobkyně o nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí za odůvodněnou, když byl procesní postup strany žalovaného zákonný.

16. Žalobkyně poukazuje na obecnou zásadu materiální pravdy, jakož i specifické zásady projevující se ve správním trestání. Jak si krajský soud potvrdil i z předložené spisové dokumentace, jakož i žalobní argumentace, tak správní orgány nerezignovaly na zmíněné právní zásady, což vyplývá i z žalovaného rozhodnutí. Krajský soud se ztotožňuje s žalovanou stranou v tom, že nepřihlédnutí obsahu učiněných elektronických podání nebude ani v přestupkovém řízení představovat jeho podstatnou vadu vedoucí k nezákonnosti či nepřezkoumatelnosti, pokud objektivně existuje dostatek jiných relevantních důkazů, čemuž v tomto řízení bylo dostáno. Navíc se správní orgány zabývaly mnohými skutečnostmi a okolnostmi dané věci v širších komplexních souvislostech, což jen přispívá přezkoumatelnosti procesu a náležité procesní opatrnosti správních orgánů. Odkaz žalobkyně na „zalistování“ dokumentů do správního spisu je sám o sobě jen důkazem o formální řádnosti uskutečněné procesu, neboť byt' nebudou takové dokumenty vytěženy z hlediska jejich obsahu, tak se vztahují k dané věci, proto musejí být zařazeny do správního spisu ve smyslu ust. § 17 správního řádu, pokud bude v rozhodnutí řádně vypořádáno, resp. zdůvodněno, (ne)využití takových podkladů. Z tohoto důvodu krajský soud považuje žalované rozhodnutí za přezkoumatelné a zákonné, neboť správní orgán řádně zdůvodnil svůj postup v odůvodnění žalovaného rozhodnutí.
17. Stěžejní část žalobní argumentace jest vystavěna na rozporování postavení žalobkyně jako organizátora přepravy ve smyslu čl. 2 písm. q) nařízení č. 1/2005. Tento článek rozlišuje trojí vymezení organizátora (angl. *organiser*), kterým je i) přepravce, který na určitý úsek cesty najal alespoň jednoho dalšího přepravce, ii) fyzická či právnická osoba, která na cestu najala více než jednoho přepravce, nebo iii) osoba, která podepsala oddíl 1 knihy jízd podle přílohy II. Ke správnému definování organizátora přepravy podle dotčeného nařízení se už v minulosti vyjádřil i SDEU, který dokonce opakovaně potvrdil, že praxe vyžaduje funkční výklad před mechanickým formalismem (srov. rozsudek SDEU ze dne 23. 4. 2015 ve věci C-424/13 Zuchtvieh). Jak patrné, tak legální vymezení organizátora přepravy se opírá o materiální i formální východiska. Ve smyslu vymezení organizátora dle nařízení č. 1/2005 je sledováno jednoznačné určení subjektu, který bude odpovědný za zajištění dodržení všech dílčích pravidel a povinností přepravy, včetně dobrých životních podmínek zvířat (dále jen „*welfare*“). Organizátor přepravy pak nese celkovou odpovědnost (angl. *overall responsibility*)

za mnohé aspekty přepravy jako např. naplánování trasy, přestávek atd. Komplexní pojetí odpovědnosti organizátora přepravy tak zahrnuje i administrativní činnost, o které se právě zmiňuje sama žalobkyně, která se staví spíše do pozice „zprostředkovatele veterinárního odbavení“ a k výkonu „administrativních a pomocných úkonů“. Žalobkyně tak prezentuje svoji činnost jen jako asistenční a nikoliv organizátorskou (str. 8 žaloby). Nicméně v bodě 27 na str. 8 předmětné žaloby stojí výčet důvodů, ze kterých žalovaný dovedl postavení žalobkyně jako organizátora přepravy. Krajský soud má za to, že činnosti jako komunikace s orgány veterinární správy, zajišťování veterinární dokumentace, poskytování GPS souřadnic a jiných instrukcí k přepravě lze jen stěží vnímat jako asistenční či jakkoli jen pomocné, jak se snaží navodit žalobkyně. Krajský soud je naopak shodně s žalovaným přesvědčen o tom, že žalobkyně skutečně zastávala pozici organizátora přepravy, min. pro území ČR.

18. Žalobkyně zpochybňuje svoje postavení jako organizátora přepravy na základě prokazování smluvních vztahů dané přepravy. *In concreto* žalobkyně namítá, že přeprava byla objednána litevskou společností a nikoliv jí, z čehož dovozuje, že nemůže být jejím organizátorem. Nadále dovozuje, že nemohla být ani přepravcem najímajícím dalšího přepravce, ani právnickou osobou najímající více přepravců. K tomu pak uvádí, že mezi litevskou společností EURASIA SIA a společností BOVIMEISTER-CZ s.r.o. existoval soukromoprávní (smluvní) vztah. Jak však plyne z předloženého spisu, tak litevská společnost EURASIA SIA nezastávala žádné výkonné postavení vůči realizaci přepravy, kterou tak neplánovala a neorganizovala. Naopak je doloženo a prokázáno, a to nejen po formální stránce (evidence v knize jízd), ale i té materiální (sdělování souřadnic GPS a další), že to byla žalobkyně, kdo byl skutečným organizátorem přepravy, min. přes území ČR. Žalobkyně si nesprávně vykládá závěry žalovaného o tom, že „...činnost organizátora fakticky vykonávala a nelze přistoupit na to, aby se na ni nevztahovaly žádné povinnosti toliko z důvodu, že ryze formálně bezezbytku nenaplnila ustanovení čl. 2 písm. q) nařízení Rady (ES) č. 1/2005“. Jak správně totiž strana žalovaného dovedla, tak žalobkyně zapadá pod legální vymezení organizátora přepravy nejen po stránce formální, ale i materiální. Materiálně totiž uskutečňovala činnosti organizátora přepravy, byť je v rámci své obrany označuje za asistenční či administrativní servis. Formálně však stála uvedená na přepravních dokumentech, proto jsou oba definiční znaky naplněny, kdy lze např. poukázat na dokument v překladu Část 1 plánování (Abschnitt 1 Planung) pod označením SVS/2024/095116-C, kde žalobce stojí uveden jako organizátor, který byl poučen následovně (měl takové poučení k dispozici): „Der Unterzeichnete erklärt, für die Organisation der Beförderung verantwortlich zu sein und geeignete Vorkehrungen getroffen zu haben, um das Wohlbefinden der Tiere nach Maßgabe der Verordnung (EG) Nr. 1/2005 des Rates während der gesamten Beförderungsdauer zu gewährleisten. I, the organiser, hereby declare that I am responsible for the organisation of the abovementioned journey and I have made suitable arrangements to safeguard the welfare of the animals throughout the journey in accordance with the provisions of Council Regulation (EC) No 1/2005.“, což lze za použití překladače přeložit jako „Níže podepsaný prohlašuje, že je odpovědný za organizaci přepravy a že učinil vhodná opatření k zajištění dobrých životních podmínek zvířat po celou dobu přepravy v souladu s ustanoveními nařízení Rady (ES) č. 1/2005“. V komplexu shromážděných důkazů pak nelze přisvědčit žalobkyni, že by údaj o „zajišťování přepravy“ na jejích webových stránkách neměl žádnou věcnou relevanci, neboť se mělo jednat jen o komerční prezentaci společnosti. Přijetí takové argumentace žalobkyně by totiž zavdalo důvodnou pochybnost o

případných klamavých praktikách. Na druhou stranu je třeba dát žalobkyni za pravdu, že správní orgány nejsou oprávněny k vytváření či extenzivního rozšiřování legálních definic a jejich znaků, ale věcí druhou je pouze výklad takových definic, který musí být rovněž etablovaných limitech, ze kterých v daném případě nebylo vybočeno.

19. Krajský soud přisvědčil žalovanému, že žalobkyně převzala koordinaci přepravy do té míry, že naplnila materiální (funkční) vymezení organizátora podle dotčeného nařízení. Z obsahu předmětného správního spisu totiž jednoznačně vyplývá její aktivní participace na přepravě, a to vedle zmíněných formálních skutečností (evidence v určitých dokumentech). Organizátorství žalobkyně bylo konkrétně zjištěno, vedle formálního vedení v dokumentech, z její aktivní činnosti koordinace přepravy v podobě instruování řidiče, komunikace s veterinárními orgány, zajišťování veterinární a exportní dokumentace atd. Dotčená východiska správní odpovědnosti nejsou vázána jen na smluvní či formální označení, ale toliko na skutečné působení subjektu při organizaci a uskutečňování přepravy.
20. Mezi povinnosti organizátora přepravy se nutně řadí i zabezpečení dodržování podmínek přepravy zvířat, a to jak těch generálních, tak i specifických. Podmínky přepravy zvířat můžeme nalézt ve veterinárním zákoně, ale rovněž v zákoně č. 246/1992 Sb., nebo právě nařízení č. 1/2005. Cílem dotčené regulace nařízením č. 1/2005 je minimalizace nežádoucích rizik možných zranění či nepřiměřeného utrpení přepravovaných zvířat, jakož i zajištění respektování jejich potřeb během přepravy. Právní rámec EU stanovuje základní podmínky, které musejí být splněny při každé přepravě zvířat, když se jedná typ. o plánování předem (řádnost plánování cest a jejich organizace), způsobilost k přepravě (i ve vztahu ke zvířatům), vhodné prostředky (konstrukce i provozní stav musí vylučovat nebezpečí či utrpení zvířat), způsobilost personálu, vhodné přepravní postupy (pravidelné kontroly stavu zvířat během cesty), dostatečnost prostoru a prostřední (udržování cirkulace vzduchu fungující ventilací a regulací teploty v bezpečném rozmezí k daným druhům zvířat), jakož i dostatek vody, krmiva a odpočinku (srov. European Parliament. *Animal welfare during transport: Update on the implementation of Council Regulation (EC) No 1/2005. Study*. Brussels: European Parliamentary Research Service, 2025. ISBN 978-92-848-2605-6, str. 10-12).
21. Žalobkyně se snaží přesvědčit krajský soud o tom, že „*Jakýkoli exportér nebo zprostředkovatel by se při havárii přirozeně zajímal o osud zvířat, aniž by tím však v důsledku přebíral organizační roli v právním smyslu.*“, čímž podporuje svoje argumenty o tom, že odpovědnost za organizaci přepravy měla nést litevská společnost EURASIA SIA, Citadeles iela 2, 1010 Riga, Litevská republika, a nikoliv žalobkyně. Další spekulace žalobkyně se váže k tomu, že správní orgány si jí zvolily jako tuzemský subjekt z důvodu snazšího dosahu pro účel správního řízení. Vedle toho žalobkyně namítá, že i pokud by se správní orgány neobrátily na zmíněnou litevskou společnost, tak se měly obrátit na vybraného přepravce. Tento argument žalobkyně je lichý, a to s odkazem na rozsudek SDEU ze dne 28. 7. 2016 ve věci C-469/14 Masterrind, ve kterém unijní soud vyslovil závěr o tom, že v praxi nelze přepravce vinit z nedodržování welfare zvířat, který byl rozpoznán veterinárním lékařem v průběhu kontroly. Nehledě na skutečnost, že je třeba striktně odlišovat organizátora od dopravce (přepravce), jak plyne z rozsudku KS v Praze ze dne 16. 12. 2019, č. j. 48 A 39/2017-50. Na základě všeho zmíněného pak krajský soud přijímá závěr o tom, že považuje argumentaci žalobkyně za účelovou či zavádějící ve snaze vyhnout se, nebo se přímo zprostit svojí odpovědnosti. Argumentuje-li žalobkyně tím, že správní orgány měly účelově zvolit tuzemský subjekt k vymáhání odpovědnosti, pak by mohl platit *a contrario* argument toho,

že žalobkyně účelově odklání odpovědnost na jiný subjekt, a to právě cizozemský. V těchto souvislostech krajský soud identifikoval i další logickou rozpornost v žalobní argumentaci, když stojí opakovaně poukázováno na smluvní vztahy mezi více subjekty, čímž se žalobkyně snaží dokázat, že organizátorem přepravy byla právě litevská společnost. V dalším argumentu stojí uvedeno (str. 8 žaloby), že „...žalobkyně ...a nemůže se odpovědnosti zprostit, ani když smluvně přepravu objednal jiný subjekt (společnost EURASIA SIA).“ Strana žalovaného se řádně vypořádala s touto námitkou, když uvedla, že soukromoprávní ujednání mezi smluvními stranami v mezích obchodního styku nejsou k posouzení kýžené odpovědnosti právně relevantní. Snaha žalobkyně o argumentaci založené na smluvním vztahu několika subjektů se soudu jeví za projev nepřijatelného formalismu, který však žalobkyně sama vyčítá žalovanému. Ohlédnutím zpět, tak žalobkyně na jednu stranu namítá nepřipustný formalismus správních orgánů (ve vztahu k e-mailové komunikaci bez e-podpisu), kterého se však následně dovolává v souvislosti s jejím postavením jako organizátora přepravy. Tyto nelogické a účelové obraty snižují věrohodnost tvrzení žalobkyně, když navíc postrádají objektivní základ. Krajský soud se proto i v této souvislosti přiklání k argumentaci žalovaného a odmítá argumenty žalobkyně, když se objektivně nezdá býti pravdou, že by se „myšlenkový řetězec“ správních orgánů jevil hrubě nedostatečný.

22. Krajskému soudu navíc neuniklo ani to, že předmětná žaloba nestojí toliko na objektivních okolnostech, jako spíše na subjektivním přesvědčení žalobkyně, což se opět projevuje na několika místech žaloby. Například žalobkyně uvádí, že se „nehlásila“ k postavení organizátora přepravy. Nutno konstatovat, že postavení organizátora přepravy není vystavěno na subjektivní identifikaci konkrétního subjektu s touto pozicí, ale na objektivitách faktického stavu. Další projev subjektivismu se promítá ve vyjádření toho, že neměl být podán žádný důkaz o tom, že by žalobkyně věděla o údajné nefunkčnosti napájecího systému, jakož i teplotních podmínkách narušujících welfare přepravovaných zvířat. Posuzovaná odpovědnost je přitom objektivního charakteru, neboť se jedná o objektivní odpovědnost, u které se nezkoumá forma a míra zavinění, která je typická pro subjektivní odpovědnost. Organizátor přepravy je objektivně odpovědný za nedodržení podmínek přepravy. V souladu s doktrinárními východisky platí, že u objektivní odpovědnosti není právně relevantní stav vůle a vědomí pachatele k plnění jeho povinností. Objektivní odpovědnost se váže k protiprávnímu stavu (výsledku), nikoliv k zavinění (viz. SKŘIVÁNKOVÁ, M., VEBROVÁ, J. a kol. *Veterinární zákon. Praktický komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2024, s. 428-447). Jak k tomu parciálně uvedl žalovaný, tak žalobkyně nebyla trestána za nedodržení délky přepravy, ale za plánování přepravy, které bylo nedostačující k následnému (protiprávnímu) stavu, proto není právně relevantní, jestli žalobkyně o nefunkčnosti dílčí funkcionality systému zajišťujícího welfare zvířat (napájení) věděla či nikoliv.

23. V souladu s dotčenou právní úpravou, nejen vnitrostátní, ale i EU, je nutno konstatovat, že ochrana welfare zvířat jest považována za legitimní cíl obecného zájmu (srov. zmíněný rozsudek SDEU ze dne 23. 4. 2015 ve věci C-424/13 Zuchtvieh-Export GmbH v. Stadt Kempten). Žalobkyně rovněž rozporovala závěry žalovaného o dlouhodobosti přepravy, tj. délky trvání nad určitý počet hodin bez přerušení. Za dlouhé cesty se považuje jakákoliv přeprava trvající déle než 8 hodin od okamžiku, kdy je první zvíře přesunuto, proto takové dlouhé cesty vyžadují dodatečná ochranná opatření (srov. European Parliament. *Animal welfare during transport: Update on the implementation of Council Regulation (EC) No 1/2005. Study*. Brussels: European Parliamentary Research Service, 2025.

ISBN 978-92-848-2605-6, str. 10-12). V rámci plnění svých povinností tak musí organizátor přepravy naplánovat a zorganizovat všechny předvídatelné okolnosti přepravy, včetně kalkulace s předpokládanou délkou cesty, teplotními podmínkami atd. Rovněž i tyto závěr podporují závěry žalovaného a krajského soudu o tom, že žalobkyně byla organizátorkou přepravy, která se dopustila porušení svých povinností, z čehož je vyvozována její objektivní odpovědnost.

24. Krajský soud tak musí konstatovat, že skutkový stav byl zjištěn řádně, když bylo dostatečně prokázáno porušení dílčích povinností, přičemž žalobkyně ani nevyvrátila relevantní skutková zjištění (o nefunkčnosti napájení, nevhodné délce cesty atd) jinými relevantními námitkami a důkazy. Nebyla shledána nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí, neboť z předloženého spisového materiálu je zřejmé, že strana žalovaného se vypořádala se všemi námitkami, a to v dostatečné míře a oporou v dotčených právních předpisech, včetně těch unijních. Žalované rozhodnutí obsahuje skutkové a právní závěry, které opírá o provedené dokazování, což plně odpovídá zákonným a judikатурním požadavkům.
25. Z důvodu toho, že žaloba nebyla důvodná, tak musel krajský soud postupovat tak, jak stojí uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, tj. žalobu zamítnout pro její nedůvodnost (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).
26. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce nebyl v řízení úspěšný a žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 25. března 2026

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu